

planeta bucureşti

Tatiana
Mărgescu

Dantele... dantele

Vremea
editura

Tatiana Mărgescu

„Sunt eu foști că vor dispărea – relativ curând – ziarurile, revistele, cărțile și, în general, încreșterea, deoarece, într-o lume care nu are vreme, anumite lucruri sunt lipsite și boala se aduce ușor.” (Citat din „Dantele...”)

Tot ceea ce este în cartea lui Tatiana Mărgescu corespunde unor similituri cu ceea ce se întâmplă și noi, din „buchetul” cărora, poate, se va desprinde un fel de interes pentru cititor.

Autograful

**EDITURA VREMEA
BUCUREȘTI**

2016

CUPRINS

Dantele... Dantele	7
Tentația	10
Tomi Takao.....	14
Ex-voto.....	18
Guvernantele	21
Chitră și moșmon	25
Cum am început să cunosc muzica cultă.....	28
Străduțe pitorești.....	30
Ziua mea de naștere.....	35
La Défense	39
În amintirea unui cinematograf	41
Tudorică și trompeta lui	45
Dalia și mătușa din Viena	48
Laura și papagalul verde	52
Cel mai frumos dar din viața mea	58
Surori supradotate	63
Moștenirea.....	68
Ieșirea mea la mare	72
Livretul de marină nr. 270/1930.....	83
Cât de puțin îți trebuie să fii fericit.....	87
Tradiții și târguri	90
Cum am pierdut un Bugatti	91
La doamna Aurica	99
Scooby Doo	103
Croazieră pe Marea Mediterană	108
Din cărțile mamei mele	114
Mărgele venețiene	118
Oameni și delfini	123

DANTELE... DANTELE

Cred că nu există femeie pe lume, trecută de tinerețe, care să nu-și aducă aminte de vechile dantele aflate în casa părinților sau bunicilor ei – fie sub forma unui guler, a unei rochii purtate în copilărie sau a unui voal de mireasă, la mânecile unei bluze elegante sau la poalele unei rochii „de ocazie”, înguste sau late, confectionate la mașină, dar mai ales lucrate cu acul sau cu iglița. Nu putem uita dantelele făcute „la metru” de către bunicile noastre, pentru a împodobi fețele de pernă albe sau bordurile unor cearceafuri de olandă sau în, lucrate „cu acul” sau cu croșeta.

Tot din copilărie ne amintim de micile șervețele rotunde sau ovale ori de mai groasele macrameuri – destinate să pună în valoare vase de flori, fructiere, bibelouri din porțelan sau ceramică – sau de tischleiferele din dantelă pentru mijlocul meselor de sufragerie, combinate cu fâșii brodate de voal sau marchizet; de dantelele

lucrate din ață groasă „pescărească” pentru perdele sau *coton perlé*.

Până de curând, am păstrat drept amintire de la mama o delicată broderie rotundă de pus sub un bibelou, cumpărată în perioada interbelică din insula italiană Burano (manufactură la fel de veche și cunoscută precum sticlăria de pe insula învecinată Murano). Manufactura de dantele este celebră încă din secolul al XVII-lea prin fețe de mese, umbreluțe de soare, rochii de mireasă, evantaie, rochii pentru păpuși și multe altele. Pe vremea cunoscutului talcioc bucureștean al anilor 1950, mama mi-a cumpărat jumătate de metru de dantelă delicată *Valencieness*, numai pentru a-mi bucura ochii. Tot în Franța secolului al XVII-lea, manufacturile produceau la fel de finele și de frumoasele dantele *Chantilly* sau *Alençon* care erau aplicate atât pe mătăsuri, cât și pe brocarduri, cu fire de bumbac, mătase, aur sau argint.

Cunoscute erau și sunt, în Franța, dantelele bretone pentru podoaba capilară din Pont-Aven. Dar dantelele fine se confectionau și în țări cum ar fi Belgia – la Bruges – sau Cipru – la Lefkara. Am avut privilegiul și bucuria de a le admira direct atât pe cele din Bruges cât și pe cele din Lefkara.

Dantela a fost și a rămas la modă. Unul din cei mai valoroși creatori de modă din secolul trecut, Cristóbal Balenciaga – spaniol de origine,

dar desfășurându-și activitatea la Paris –, a fost renumit pentru rochiile lui de mătase, în special de culoare roșie, pe care aplica superba dantelă neagră ghipură. și în zilele noastre, dantela de toate culorile se folosește în *haute couture*, cu precădere la confectionarea lenjeriei intime sau a ciorapilor lunghi pentru portjartiere. Dantela poate fi folosită în vestimentația copiilor, a tinerilor și vârstnicilor cu aceeași eleganță, fiind accesibilă tuturor.

TENTAȚIA

În perioada vechiului regim, adică până în anul 1989, juriștii încă în activitate aveau obligația să participe periodic, de obicei în fiecare lună a anului, la cursuri de perfecționare, pentru a fi la curent cu legislația nou apărută și, respectiv, corecta ei aplicare. Așa cum medicii sunt de diverse specialități, și juriștii își desfășoară activitatea fie în calitate de magistrați, notari sau avocați, fie în cadrul unor primării, unități sanitare sau societăți comerciale (înainte de 1989 își exercitau profesia în instituții, întreprinderi sau în sectorul cooperatist), în calitate de sfătuitori ai conducerii, pe linie juridică. Mai precis, în cadrul oficiilor juridice, fiind numiți jurisconsulti sau consilieri juridici, în funcție de vechimea în profesie.

Eu am făcut parte din ultima categorie. „Perfecționarea” dura aproximativ 2-3 ore, sub îndrumarea unui șef de oficiu juridic, despre

care se presupunea că ar avea mai multă experiență juridică. Înaintea unor astfel de instruirii, se anunța tema care urma să fie dezbatută: din dreptul muncii, din dreptul civil sau din dreptul penal. De mare ajutor pentru toate categoriile de juriști era *Revista Română de Drept*, editată sub egida Uniunii Juriștilor din România – în zilele noastre denumită *Dreptul* –, publicație lunară de doctrină și jurisprudență. Publicația cuprindea articole, puncte de vedere pe diverse teme – desigur juridice –, autorii numărându-se din rândurile celor mai apreciați și cunoscuți juriști. Să scrii într-o astfel de publicație prestigioasă, în timp îți aducea consacrarea. De obicei, la această revistă se făceau abonamente anuale sau se putea cumpăra direct de la editură.

Printre semnatarii articolelor din această revistă de specialitate, apărea constant numele unui apropiat al tatălui meu, un bărbat mai Tânăr cu vreo 15 ani decât tata. Eu vedeam în această persoană cu aceeași profesie ca și a mea doar un coleg mai în vîrstă, cu mai multă experiență profesională, pe care-l admiram strict din acest punct de vedere. Ne vedeam relativ rar în tribunale, ne salutam cu amabilitate și respect din partea mea, dar atât. Nu mică mi-a fost mirarea când, într-o zi caniculară de vară, la serviciu am primit un telefon tocmai de la acest domn, al

cărui nume, din păcate, l-am uitat – sau am vrut să-l uit, ca să nu fiu vreodată tentată să-l pomeneșc. Telefonul a fost scurt și la obiect. Persoana în cauză mă ruga să-i acord o jumătate de oră, a doua zi, la o cofetărie din centrul orașului, pentru a-mi comunica ceva. Menționez că tatăl meu nu mai era printre noi la acea vreme. Desigur că am acceptat întâlnirea, foarte curioasă să aflu ce avea să-mi comunice.

Cum am spus, domnul X – să-l numesc așa – era un bărbat mult mai în vîrstă decât mine, însurat, cu copii mari, iar întâlnirile noastre din tribunal nu mi-au dat niciodată dreptul să bănuiesc că ar avea alte intenții față de mine.

A doua zi, la întâlnirea de la cofetărie, purta o mapă destul de burdușită și, după salutul de rigoare, a intrat direct în subiect:

— Asta mică a doctorului – așa îmi spunea de obicei –, eu și soția plecăm definitiv din țară la copiii noștri și nu mai am ce face cu o serie de articole cu conținut juridic, scrise în prealabil pentru câteva luni, dacă nu chiar ani. Eu zic că materialele asta or să-ți ajungă pentru cel puțin trei ani de acum încolo. Ca să nu mi se recunoască stilul, mai schimbi și tu puțin pe ici pe colo. Ai mulți ani înainte de viață profesională, ești un „copil bun”, un jurist promițător, ești corectă și muncitoare, te rog aşadar să le

primești în amintirea tatălui tău de care am fost apropiat.

Cum eu am început să obiectez, spunând că nu ar fi corect să le folosesc, dar că îi mulțumesc pentru intenție, s-a uitat o clipă în ochii mei, apoi mi-a spus:

— Fă ce vrei cu ele, dar dacă nu o să le întrebuițezi, o să vină ziua când vei regreta!

Nu l-am mai văzut de atunci, știu că a plecat în străinătate, dar nu am mai auzit nimic despre el.

Mulți ani am păstrat articolele gata pregătite pentru publicare de către domnul X, articole extrem de bine scrise, cu teme interesante. Nu m-am îndurat nici să le arunc, nici să le folosesc (chiar dacă nu aveam de făcut decât mici modificări de formă, de exprimare). Într-un final, le-am rupt și le-am dat foc. Nu doream să ajung sus pe scara ierarhică, nu-mi doream să par ceea ce nu sunt. Pe de altă parte însă, eram convinsă că, odată publicate în acea revistă de specialitate, drumul meu profesional ar fi fost altul. Iar din punct de vedere material, măcar la vârsta senectuții aş fi fost scutită de unele griji în legătură cu quantumul pensiei primite. Și, spre rușinea mea, am momente – rare ce-i drept – când îmi spun: *Câtă dreptate a avut domnul X când a spus că „...o să vină ziua când voi regreta!”.*